

Васко падна върху чина, отпусна русокосата си глава на ръце и заплака. Настана гробна тишина в клас.

Никой не бе виждал до тогава веселия Васко да плаче. Учителя мълчеше. Тогава стана Донковата сестра и разказа, как Васко носил на гръб брата ѝ в страшната виелица. До като тя разказваше, Васко още по-силно плачеше. Другите ученици едвам сдържаха сълзите си. Всички разбраха, че Васко от преумора отговаряше тъй лошо.

Учителя го заведе в учителската стая, успокои го и го изпрати в къщи да си отпочине.

На другия ден Васко дойде пак в училище. Гърбът още го болеше, но не му се стоеше в къщи. Другарите му го заобиколиха и заговориха радостно с него. Той се усмихваше и русата му коса блещеше на зимното слънце като злато.

Бйокер.

ПЖТУВАНЕ.

(по Рихард Демел)

Хоп на стола — троп, троп, троп!
Тичай, конйо мой, в галоп!

Хайде, дий напред
С моя кабролет,
Кррр!..

Троп, троп, троп... ах, не така:
Фюю! — с железница сега!

Конят отлете
Кой знай накъде,
Тррр!..

Хоппа, троп — с машина, с кон;
Стой — напред сега с балон!

Всички вече по местата,
Че ще фржкнем в небесата!
Фррр!..

Г. М.

